

TÓTH ERZSÉBET (1951) Budapest

TÓTH ERZSÉBET

Nyár az akácos házban

azokban az években már nem volt tavasz
 visszavonult, mint a túlünnepezt divák
 az őrjítő akácillat felhőkben gomolygott át
 az első forró napokba
 a szerencsések elsötétített szobákban figyelhették
 a tévéből nyomon követhető medvealandokat
 valóságos medvefigyelők lettünk
 „tudod, az a medvés nyár volt”, mondják majd évek múlva a fiatalok
 az egyik medve végigsétált a Duna nyomvonalán
 a másik bekönyökölt egy kerítésen
 mindig tudtuk, merre járnak, mert persze nem csak egy medve volt
 volt, aki a Tiszában fürdőzött, aztán bolyongott tovább
 egyéb medvék a városokba is becammogtak
 megszűnt az életterük, magyarázták a mindentudók
 ezek a medvék kedvesek voltak szívünknek
 nem tartóztatták le őket, hadd menjenek
 nem is sérült meg egyik sem, túléltek a kalandozást
 csak egy őzikét ütöttek el a futók
 ezek a mániákus egészségőrzők
 hétvégeken a városi közlekedést is veszélyeztetik
 Őreg néne őzikéjének aztán gondos emberek bekötözték a lábát
 éltünk, mint a mesében
 egy éjjel azt álmodtam, hogy dédelgetek egy őzikét
 azon a nyáron csak egy gólyára lőttek rá többször is
 nem volt szép látvány
 a gólya vére átcsorgott
 az éppen kanalazott málnás jégkrémünkre
 de megmenekült, nálunk ritka az ilyen brutalitás
 gólyára lőni?! ki hallott ilyet?
 hogy naponta agyonvernek egy-két öregasszonyt
 hovatovább természetes
 eltelik lassan a medvés nyár is
 ha nem kell kimozdulni a házból, elég biztonságos
 augusztusban a teraszról nézhetjük majd a csillaghullást
 örülhetünk
 csillag hullik, mégse bomba
 gyöngített urántartalmú bombákat sem vennénk szívesen
 ha szállingóznak is ilyenek valahol mostanában
 elölünk gondosan eltitkolják

Ha még élek

Meghaltak sorra.
 Az egyik halálhírt két, akkor még élő
 (akkori) legjobb barátom hozta a Hungáriába.
 Ismeretlen figurák szédelegtek az asztalunkhoz:
 Hallottátok, hogy meghalt a Kormos?
 Akkor aztán bemutatkoztak: Szervác József, Csajka Gábor Cyprián.
 Kormos Istvánnál volt kiadásra váró első kötetem,
 így került aztán Nagy Gáspárhoz.
 Pár évvel később Nagy Gáspár egyszerre haldokolt
 Lázár Ervinnel, alig győztünk temetésekre járni.
 Elárvult Bella Pisti zongorája,
 sakktablája hiába várja a fölé hajlókat,
 akiknek a játszma fontosabb volt a külvilágnál.
 Addigra már sokan meghaltak:
 Hideg Anti, Vaderna József, Bólya Péter.
 A fehér öltönyében kataton részegen tántorgó
 Endrődi Szabó Ernő talán már a halálára öltözött.
 A szelíd Banos Jancsi.
 A légiés Pinczési Jutka, aki csak tévedésből
 kerülhetett a földlakók közé.
 A drága Mózsi Feri, a kedves Pálinkás Gyuri,
 és biztos kifelejték sokakat.
 Időrendet sem tartok, nincs jelentősége.
 Hervay Gizella, aki mindig hozzánk csapódott énekelni.
 Ratkó József, Utassy, a sortűzben elöl álltak ők is.
 Elöl állt Csengey Dénes is,
 halálát csak Istene látta.
 Meghalt Balaskó Jenő,
 kinek már nevéből is a lázadás dallama szólt.
 Meghalt szeretett szerkesztőm,
 Mátis Livia, akit nehéz volt eltemetni,
 de kit nem volt nehéz?
 Sírni könnyű volt Fázsy Anikó halálakor,
 akivel a Nagyvilág halt meg,
 most itt állunk világtalanul.
 Már össze-vissza zuhognak az évek a halálokkal:
 Csoóri Sándor, Görömbei András, Esterházy Péter,
 velük éltem, velük voltam fiatal és öreg,
 meghaltak sorra.
 Valami baj lehet velem, ha még élek.

EÖRY EMIL, Feszültség, 1988

